

Kovács András Ferenc

SZÉKELY JÁNOS ÍRÓASZTALA

In memoriam Sz. J. (1929–1992)

Nagyon nehéz, roppant tömör, hatalmas,
 Súlyos teher, ha tán emelni kell –
 Költözködéssel sújtott korszakokban
 Könnyebb megoldás erre-arra tolni –
 A túlsúfolt, kopott redakciókban
 Talán nyerünk úgy némi tért, szoros,
 Keskeny csapást a szürkülő szobákban,
 Talán nyerünk még helyet is magunknak,
 Ha főirányból, útból félretoljuk –
 Szokás szerint, megint, mint mindig is,
 Ha szaktudásunk és kellő erőnk
 Maradt még hozzá, apróbb dolgainkat
 Kihordhatjuk mellette, szűkösen –
 Vagy rápakolhatunk fölösleges,
 Sok semmiséget: fölgyűlt könyveket,
 Lejárt újságok sárgult halmait,
 Holt irodalmi folyóiratok
 Lapszámain, szavak minden hiányos
 Évjáratát – és számtalan feledt,
 Közölt vagy már végképp közölhetetlen,
 Kötegebe gyűrt, fakult kéziratok
 Rakásait megingó oszlopokban,
 Kissé ferdén, a megdőlés határán
 Tornyozzhatjuk rá, mint példázatot
 A hallgatás halott költészetéről,
 A versekről vagy egy másik toronyról,
 Gilgamesről s a színvaló világról –
 Megbírná majd, mivel mindent kibírt,
 Mert Székely János íróasztala
 Komoly, kemény, konok fából szabott –
 Külön világ, más dráma, más örökség,
 Más gondolat, gőg, kétely, mert nehéz,
 Tömör, hatalmas, mint magas havakban
 Mozdíthatatlan hegység néma tömbje.